

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 326/2016
22.03.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владислав Јанаћковић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2120/15 од 19.11.2015. године, у седници одржаној 22.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2120/15 од 19.11.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 3812/13 од 12.05.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи, као незаконито, решење туженог о отказу уговора о раду бр. ... од 13.09.2012. године, према којем му је престао радни однос 13.09.2012. године. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му на име неисплаћених зарада због незаконитог престанка радног односа, за период од 13.09.2012. године до 13.11.2012. године, исплати месечне износе са законском затезном каматом како је то ближе означено овим ставом изреке, као и да му уплати припадајуће порезе и доприносе надлежним фондовима ПИО за период од 13.09.2012. године до 13.11.2012. године у процентима и износима који буду важили на дан уплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 176.371,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2120/15 од 19.11.2015. године, жалба тужиоца је одбијена, као неоснована, а првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време и обављао је послове ... сектора за Спорним решењем туженог од 13.09.2012. године, тужиоцу је отказан уговор о раду, на основу члана 179. тачка 2. и 3. Закона о раду, због тога што је својом кривицом извршио повреду установљене радне обавезе уредног евидентирања доласка запослених на радно место у прописано радно време, начина коришћења дневне паузе у раду, начина одласка са радног места по било ком основу и уредног евидентирања одласка запослених са радног места у прописано време, а која је утврђена налогом директора са радног састанка одржаног дана 27.08.2012. године, и то тако што је супротно налогу директора у радној недељи 27.08.2012. – 31.08.2012. године свакодневно напуштао радни простор без сагласности директора, злоупотребљавао право на дневни одмор тако што ниједном није уписао време одласка и доласка са дневног одмора. Пре отказа уговора о раду тужиоцу је уручено упозорење од 03.09.2012. године на постојање разлога за отказ уговора о раду у односу на наведене радње из решења о отказу уговора о раду, у којем су наведени: основ за давање отказа, опис радње коју је тужилац извршио, као и рок од 5 радних дана за давање одговора на упозорење, а на које се тужилац писмено изјаснио 07.09.2012. године. По захтеву тужиоца Инспекторат за рад – Одељење инспекције рада за Нишавски управни округ, решењем бр. ... од 19.10.2012. године наложило је туженом да тужиоца врати на рад до правноснажности судске одлуке. Тужени је поступио по налогу и тужилац је враћен на рад, међутим, после враћања на рад тужилац је отказао уговор о раду туженом 31.12.2012. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев.

Одредбом члана 179. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 и 61/05), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену општим актом или уговором о раду (тачка 2) и ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца (тачка 3).

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак другостепеног суда да утврђене радње тужиоца образују отказни разлог из члана 179. тачка 3. Закона о раду. Наиме, непоштовање радне дисциплине као отказни разлог садржи општу клаузулу по којој сваки акт недисциплине може довести до отказа уговора о раду, ако је нарушавање радне дисциплине такво да запослени с обзиром на све околности случаја не може да настави рад код послодавца. За овај отказни разлог није нужно да се унапред предвиде радње непоштовања радне дисциплине, већ је довољно да се запослени понаша супротно правилима или захтевима из било ког акта послодавца (правилника, одлуке, упутства, обавештења, налога и слично).

Имајући у виду да је утврђено да је тужилац 27.08.2012. године био присутан на састанку запослених (њих седам) са директором, када су саопштена правила понашања запослених у погледу евидентирања доласка и одласка са рада и коришћења одмора у току дневног рада, и о чему је донета одлука, а којих се тужилац није придржавао у радној недељи 27.08.2012. – 31.08.2012. године, то је правилан закључак нижестепених судова да је тужилац повредио радну дисциплину и испољио понашање за које је тужени нашао да се не може толерисати. Наиме, свесно понашање запосленог противно усвојеној организацији рада и установљеним правилима понашања на раду представља акт кршења радне дисциплине и довољан је и оправдан разлог за отказ од стране послодавца, па су неосновани супротни ревизијски наводи. Како је приликом доношења спорног решења правилно примењена и одредба члана 180. став 1. и 2. Закона о раду, с обзиром да је доношењу спорног решења претходило писмено упозорење тужиоцу о постојању разлога за отказ уговора о раду, то је тужиоцу омогућено право на одбрану од отказног разлога, због чега је спорно решење законито и са становишта процедуре прописане за његово доношење.

Наводе у ревизији којима се оспорава утврђено чињенично стање нису релевантни, с обзиром да се из ових разлога ревизија не може изјавити (члан 407. став 2. ЗПП).

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић